

врѣмето си съ въсторгъ, че то се чете съ увлечение и полза, че то поучи мнозина, скастри нѣкои чепатости въ нашитѣ книжовни произведения, опжти съ критиката си нѣколцина какъ да работжтъ, закачи най-важния въ него въпросъ—за правописа ни и съ мощното и умѣстно слово на М. Дринова (Българското азбуки) внесе сравнително едно по-правилно и по-еднакво правописание у насъ.

Въ „Периодическото Списание“ се появижх и нѣкои отъ пиетическитѣ произведения на народния ни поетъ — Ив. Вазовъ; Дунавътъ, Борътъ, Моята молитва. Талантътъ на Вазова се забѣлѣжи веднага. Отъ 1870 година, когато той първи пхтъ удари въ очи, тозъ талантъ си стори, завоева мѣстото, което ето вече двадесетъ и петъ години той занема. Този талантъ се оцѣни по достоинство отпослѣ, но повтарями той се забѣлѣжи веднага... До Вазова не бѣхж чувани таквизъ пѣсни, таквизъ стройни, образни и обработени строфи. Богатството на формитѣ въ българската поетическа рѣчь ни се даде отъ Вазова. Той създаде нашата нова, съврѣменна поезия. Той я постави на една основа, каквато я има сегатя... И българската поезия доби право гражданство въ другитѣ славянски поезии, защото никой до Вазова не бѣ обърналъ таквозъ внимание въ чуждитѣ книжнини както станж съ него и неговата поезия. Вазовъ ни введе като изящна словесность въ международния литературенъ пантеонъ...

Учредителитѣ на Българското Книжовно Дружество, които бѣхж поставили толкозъ широки основи за дѣятелността му, схващаж твърдѣ добрѣ, че неговото мѣсто е нѣкъждѣ въ България, тогазъ Турско. Колко и да се прокарвахж книгитѣ му въ България, колко и да се четехж навредъ гдѣто се попаднѣхж съ заслужената радостъ, но „распространението имъ, както съзнава редакцията на Пер. Сп. (стр. 12, кн. 1882), на вжтрѣ и повсѣду въ България, не можи да се постигне, както трѣбваше, защото дружеството въ тозъ случай биде злочесто и не сполучи ревностни сътрудници вжтрѣ въ България за распространение на издаваемитѣ си книги. По поводъ на това отъ рано бѣ породенъ въпросътъ за прѣмѣстенѣе на сѣдалището на Дружеството отъ Браила въ самий Цариградъ. Работи се доста усилено за постигванѣето на тѣзи цѣль и дѣлото бѣше успѣло до тамъ щото само възстанието въ България (1876 г.) и войната на слѣдующата година за освобождението на българский народъ, въспрѣхж усжществението за тѣзи мисль.“

Както се знае Дружеството се прѣнесе слѣдъ освобождението. Ето съ какви хубави думи разказва самата редакция